

# РЕШЕНИЕ

№ 6355

гр. София, 26.10.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,**  
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Владимир Николов**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3514** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК, вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Делото е образувано по искова молба от Ж. И. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], срещу Агенция „Пътна инфраструктура“. С исковата молба се претендира обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода 18. 03. 2022 г. – 18. 09. 2022 г. в размер на 20 916 лв., мораторна лихва за периода 28. 02. 2023 г. – 10. 04. 2023 г. в размер на 278,65 лв., законната лихва за забава от датата на предявяване на исковата молба – 11. 04. 2023 г. до окончателното заплащане на главницата и направените по делото разноски.

В откритото съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа така предявените искове. Претендира разноските по делото. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител, счита исковата молба за неоснователна. Поддържа доводите изложени в отговора на исковата молба. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на исковете.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

Ищецът Ж. И. Б., е заемал длъжността директор на Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ в Агенция „Пътна инфраструктура“.

Със заповед № ЧР-СП-82 от 16. 03. 2022 г. на председателя на Управителния съвет на А., е прекратено служебното му правоотношение.

С Решение № 4348 от 28. 06. 2022 г. по адм. д. № 3022 / 2022г. по описа на АССГ, е отменена Заповед № ЧР-СП-82 от 16. 03. 2022 г. на председателя на УС на А..

С Решение № 2150 / 28. 02. 2023 г. по адм. д. № 9096 / 2022 г. по описа на ВАС, е оставено в сила решението на АССГ.

Със Заповед № ЧР-СП-81 от 10. 03. 2023 г. на председателя на УС на А. г., Б. е възстановен на заеманата от него преди уволнението длъжност, като със Заповед № ЧР-СП-82 от 10. 03. 2023 г. на председателя на УС на А., отново е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя, но тази заповед не е предмет на разглеждане по настоящото дело.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

С исковата молба, по която е образувано настоящото производство са предявени обективно съединени иска срещу ответника – Агенция „Пътна инфраструктура“, която е юридическото лице, което следва да отговаря по иска, съобразно чл. 205 от АПК.

Разгледана по същество исковата молба е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По отношение на иска с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай, е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на Б. е отменена с влязло в сила решение на АССГ, поради което на същият се дължи обезщетение, за времето през което не е заемал държавна служба.

Видно от представените заверени копия от трудова и служебна книжка на ищеца, същият не е заемал друга служба, както и не е бил назначена на трудов договор преди 01. 10. 2022 г. (стр. 90), когато е назначен в „Пътни строежи“ ЕООД. Доколкото се претендира обезщетение за периода 18. 03. 2022 г. – 18. 09. 2022 г., съдът приема за безспорно установено, че ищеца не е работил на друго място по трудово или служебно правоотношение.

Видно обаче от представената (стр. 48) справка от НАП за осигуряването на живко Б., същият е получил възнаграждение за м. 09. 2022 г. в размер на 3375 лв. от „Финанс консулт сървисиз“ ЕООД, като е подадена и декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2022 г. Видно от подадения код за осигуряване се касае за работещи без трудово правоотношение, поради което съдът намира, че Б. е получил възнаграждение по

граждански договор.

Съдът намира, че така полученото възнаграждение следва да се приспадне от дължимото обезщетение, тъй като законът има предвид въобще всякакво получено възнаграждение.

Видно е, че изр. 2 на чл. 104, ал. 1 от ЗДС изрично сочи, да не е получавал възнаграждение за друга работа, като е без значение дали е по трудово или извън трудово правоотношение. Изрично в този смисъл са мотивите на Решение № 1416 от 15.02.2022 г. на ВАС по адм. д. № 11288/2021 г., V отд. и Решение № 9110 от 9.08.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2275/2021 г., V отд.

В същото време, видно от представеното по делото (стр. 55) писмо от ответника, към момента на признаване на уволнението за незаконно, което е станало на 28. 02. 2023 г., когато е постановено окончателното решение на ВАС, основния размер на възнаграждението на Ж. Б. е в размер на 3520 лв.

При това положение, дължимото обезщетение за времето през което ищцата е останала без работа, но за не повече от 6 месеца - 18. 03. 2022 г. – 18. 09. 2022 г., би било в размер на 21 120 лв., което дори е повече от исковата претенция на това основание, която е 20 196 лв.

В същото време от сумата 21 120 лв. следва да се приспадне сумата от 3375 лв., която Б. е получил като възнаграждение за друга работа, макар и по граждански договор, съобразно изложените по – горе мотиви относно тълкуването на правната норма.

При това положение, дължимото обезщетение за периода 18. 03. 2022 г. – 18. 09. 2022 г. е в размер на 17 745 лв., тъй като за м. 09. 2022 г. ищецът е получил възнаграждение по граждански договор със 145 лв. по малко от това по основната му заплата, която разлика следва да се прибави към другата сума.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

След като по изложените по-горе съображения съдът счита за основателен и доказан основния иск за заплащане на главницата, съдът следва да се произнесе и по иска за заплащане на лихвата върху неизплатеното в срок задължение, като претендиращия период е от 28. 02. 2023 г.- влизане в сила на съдебното решение за отмяна на незаконосъобразния административен акт до датата предхождаща предявяването на исковата молба – 10. 04. 2023 г.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им.

В конкретния случай, ищеца е посочил периода на лихвата от 28. 02. 2023 г., на която дата е влязло в сила решението на АССГ, с което е отменен незаконосъобразния акт до 10. 04. 2023 г. – деня предхождащ предявяването на иска, като при изчисляването на размера на от страна на съда при ползването на онлайн калкулатор се установява, че размера е 236,42 лв., поради което за горницата над тази сума до претендираните 278,65 лв. следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ се дължат и разноски за адвокат, като по делото е представен договор за правна защита и съдействие и

фактура, като посочената като договорена и съответно заплатена сума е в размер на 2772 лв. В същото време, от страна на процесуалния представител на ответника, е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за неоснователно. Видно е, че се касае за дело с материален интерес, който е в размер на 21 194,65 лв., като съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатски възнаграждения се дължи такова в размер на 2307,52 лв. колкото приблизително е заплатено (2310лв.) и доколкото адвокатското дружество е регистрирано по ЗДДС лице, видно от данъчната фактура, е начислен ДДС в размер на 462 лв. и се претендира сумата от 2772 лв. При това положение, не следва адвокатското възнаграждение да се намалява поради прекомерност, но следва да се присъдят разноски на двете страни, съобразно уважената / отхвърлена част.

При претендиран размер от 21 194,65 лв. се присъждат 17 981,42 лв. (17745 лв. главница + 236,42 лв. лихва), поради което на ищеца се дължат разноски в размер на 2360,23 лв.

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно материалния интерес посочен по-горе, но съобразно уважената само частично тяхно възражение и отхвърлен иска за сумата от 3375 лв., се дължат разноски в размер на 367,45 лв. При наличието на две насрещни вземания следва да се извърши прихващане с размера на по-малкото от тях и се присъдят разноски само на ищеца.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ - [населено място], [улица], да заплати на Ж. И. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 17 745 лв. (седемнадесет хиляди седемстотин четиридесет и пет лева), представляваща обезщетение на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДС, за периода 18. 03. 2022 г. – 18. 09. 2022 г., заедно със законната лихва върху тази сума от 11. 04. 2023 г., до окончателното ѝ заплащане, КАТО ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до претендираната сума от 20 916 лв.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ - [населено място], [улица], да заплати на Ж. И. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 236,42 лв. (двеста тридесет и шест лева и четиридесет и две стотинки), представляващи законната лихва върху главницата от 17 745 лв. за периода 28. 02. 2023 г. - 10. 04. 2023 г., КАТО ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част до претендираната сума от 278,65 лв.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ - [населено място], [улица], да заплати на Ж. И. Б. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 1992,67 лв. (хиляда деветстотин деветдесет и два лева и шестдесет и седем стотинки), представляващи направените по делото разноски по компенсация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

